

*Calea japoneză –
de la visare la realizare*
Elena-Simina Din

Specializarea
*Limba și literatura japoneză –
Limba și literatura finlandeză*
(promoția 2021)

みな
皆さん、こんにちは。❀ Salutări, tuturor! Drept cuvânt-înainte, cu deosebită considerație adresată dumneavoastră, cititorilor entuziaști vizavi de civilizația niponă, îmi voi exprima speranța sinceră ca aceste rânduri să vă găsească, dacă nu într-o înfloritoare seninătate sufletească, atunci într-o dispoziție de bună receptare a unei mărturisiri care să vă ...dezlănțuie curiozitatea și convingerea de a urma ...calea japoneză. În ceea ce mă privește, am absolvit specializarea principală *Limba și Literatura Japoneză*, la Facultatea de Litere (UBB), în vara anului 2021, îmbrățișând cu jubilație onoarea distincției academice de „șefă de promoție”.

Imediat după ceremonia de absolvire, iar prin aceasta mă refer exact la ziua următoare, am început instrucția la serviciul actual, în cadrul unei platforme comerciale finlandeze, procedurile de angajare fiind deja începute din primăvară. Inițial, nu mi-aș fi imaginat că aș menține această ocupație vreme îndelungată – în prezent, nu aș spune nici că îmi displace, nici că mi-aș fi găsit menirea, pentru mine constituind o resursă necesară echilibrului financiar și experienței profesionale. Deși mă aflam într-o situație pe care anturajul meu ar fi considerat-o prosperă, personal, m-am găsit într-un impas neînchipuit în privința continuării parcursului meu educațional. Atunci, în lipsa unui program masteral în Cluj, care să construiască o punte între programele de licență și doctorat în *Limba și Literatura Japoneză*, am cumpănit îndelung opțiunea parcurgerii studiilor în străinătate și am desfășurat demersuri palpabile în această direcție. Cu toate acestea, după luni întregi de introspecție neîntreruptă, am conchis că o asemenea „escapadă” nu s-ar armoniza cu personalitatea și aspirațiile mele și, astfel, m-am văzut nevoită să mă împac cu gândul că, de fapt, mi-ar plăcea să continui studiile la Cluj, purtând în

suflet sentimentul apăsător, chiar dezamăgitor, că pasiunea pură care mi-a conturat caracterul și mi-a înfrumusețat viața pesemne nu s-ar mai dezvălui, cel puțin în plan academic, dacă nu m-aș cufunda din nou în studiile japoneze. Această impresie persistă și în clipa dezvăluirii acestor gânduri – în definitiv, nu a fost vreo zi în care să mă părăsescă. Ca o scurtă paranteză, trăiesc cu certitudinea că flama acestui simțământ deznădăjduitor a fost întezită îndeosebi de pandemia care ne-a împins, național și internațional, să ne conformăm normelor impuse fără șovăială, întrucât, în timpul și ulterior celor trei semestre de învățământ la distanță, m-am comportat ca și cum mi s-ar fi confiscat cu vădită injustețe *ceva* ce eu însămi m-aș fi simțit îndreptățită să-mi însușesc în studentia mea – experiența japoneză autentică, imperios necesar a fi, mai înainte de toate, *trăită* activ, în sala de curs, și nu *asimilată* pasiv, prin mijloace digitale, confruntându-mă cu neajunsul și neputința de a ameliora această împrejurare nefericită în vreun fel. Totuși, știu și simt că nu am fost și nu sunt singura încercată de asemenea sentimente – nu mi-aș îngădui nici să-mi închipui problemele încercate de îndrumătorii noștri, care, cu siguranță, și-ar fi dorit să ne ofere înzecit și, oricum, ne-au oferit mai mult decât ne-am fi așteptat noi, studenții, să primim.

Fascinația față de enigmatică „Țara Soarelui Răsare” s-a cristalizat încă din gimnaziu și nu a încetat să mă „ispitească” până la finalul liceului. După încercări neapărat eșuate – dar nici prea reușite de a studia limba japoneză pe cont propriu, în acest răstimp – și față în față cu alegerea unui nou traseu educațional, m-am orientat înspre specializarea *Limba și Literatura Japoneză* mai degrabă cu sufletul, ca să-mi împlinesc o pasiune, decât cu gândul la posibilitățile și dificultățile profesionale viitoare; astfel, studentia s-a simțit asemeni unui „vis devenit realitate”, cutremurat de implacabila întrebare: „Și acum...ce urmează?!”...

În sfârșit, în vara anului 2022, m-am înscris la programul masteral cu predare în limba engleză *Cultural Diplomacy and International Relations*, din dorința de a-mi extinde orizontul cunoașterii într-un domeniu deopotrivă apropiat și depărtat domeniului filologiei, în care am fost instruită încă din liceu. La Facultatea de Studii Europene m-am intersectat cu foști colegi de la Facultatea de Litere, inclusiv absolvenți ai specializării *Limba și Literatura Japoneză*, dar și cu studenți și profesori având fundaluri academice și profesionale diverse, cu interes susținut pentru și cunoștințe vaste despre cultura și civilizația niponă, ceea ce m-a bucurat nespuse, deoarece s-a dovedit că experiența mea anterioară ar putea fi valorificată atât în interacțiunile cu aceștia, cât și în asimilarea și aprofundarea conținuturilor propuse în cuprinsul cursurilor masterale. Cu alte cuvinte, am avut șansa de a fi surprinsă și de a surprinde, la rândul meu, prin pasiunea mea

deosebită pentru Japonia. Așadar, primul semestru de studiu s-a încheiat cu obținerea unor rezultate satisfăcătoare în sesiunea de examene tocmai prin evidențierea și dezvoltarea cunoștințelor legate de Japonia în abordarea proiectelor de cercetare, fie că a fost vorba despre subiecte de geoeconomie, diplomație culturală sau relații internaționale, ceea ce m-a convins să procedez în aceeași manieră și în semestrele următoare și să iau în considerare opțiunea redactării disertației, de asemenea, pe o temă care să includă elemente aferente spațiului japonez.

Sunt însoțită pretutindeni de speranța că acele idealuri pentru care depun efort merită și că nimic nu se pierde, dacă eu nu permit să se piardă. Mă îngrijorez adeseori că abilitățile mele de limbă japoneză au regresat pe alocuri, însă, pe termen lung, îmi propun să le perfecționez și să obțin un calificativ înalt la examenul JLPT. Sunt încrezătoare că voi reuși să ajung acolo unde ținesc, și anume să profez în sfera limbii, literaturii și culturii japoneze – călătoria mea se află încă la început și înaintez cu pași mărunți, privind, din când în când, înapoi. Nu aș putea spune că îmi este acum mai clară direcția înspre care mă îndrept și, asemeni multor alți tineri, mă frământ adesea pentru viitor, însă ceea ce dețin în plus față de trecut este seninătatea că lucrurile se vor așeza în locul lor cuvenit în cele din urmă, fiindcă timpul trece indiferent de voia noastră și ne impulsionează să luăm deciziile care ne definesc în acele momente.

Anul 2022, petrecut în repaos academic, mi-a devenit în sine un *sensei* căruia îi datorez rezultate și realizări – o colecție de învățături despre curaj, asumare și încredere. În umila mea experiență, cea mai importantă lecție pe care aș dori să o împărtășesc cu dumneavoastră rezidă în conștientizarea și responsabilizarea care acompaniază reflecția că **viața** este mai curând **interdisciplinară** decât **pluridisciplinară** și nicio divagație de la o anumită traiectorie nu este definitivă atunci când pasiunea și motivația subzistă – toate drumurile se intersectează, iar în aceste intersecții se întâmplă să ne redescoperim pe noi înșine și, într-o înfățișare nouă, să întâlnim persoane care să ne învețe și cărora să le întoarcem învățătura. Dacă am îmbrăcat vreo ținută morală specific niponă în timpul anilor de studiu, aceea ar fi negreșit *ganbaru*: impulsul de a-mi da toată silința, care mă ajută în depășirea oricărei situații și a oricărui sentimente grele, și pe care încerc să îl inspir, la rândul meu, și celor din jurul meu. Dacă Japonia vă entuziasmează, vă sfătuiesc și vă îndemn să nu vă pierdeți speranța, interesul și ambiția în favoarea piedicilor – fie acestea exterioare, fie interioare – și să vă dați silința în tot ceea ce vă propuneți!

Drept încheiere, vă prezint o creație *haiku* proprie, pictată în culorile primăvăratice ale primului semestru academic desfășurat în pandemie ❀:

しゅんかん やさ
「瞬間の優しさ」

いまかぜ
今風が
そっと吹いている
はな
花びらを。

Ima kaze ga
Sotto fuite iru
Hanabira o.

Și acum vântul
Petalele florilor
Cu grijă suflă.

Blândețea clipei

Shunkan no Yasashisa

